

אמונה (4)

על חתנות בנו וחסר לו כמה? מעדים הראוי להעלותן לפי ערך המסובין שעליו ולא לכבוד הוא לו. כן הוא בזה, כל אחד לפי ערכו עורכין שולחן בגן עדן, וכמו שכתוב: "תערוך לפני שולחן וכו'..." [והוא הכל משל לתענוגים רוחניים], והשולחן הוא מכל עונג ותענוג שיכול להיות במציאות, וכמו דאיתא באבות: ואל תתאוה לשולחנם וכו', ששולחן גדול משולחנם. והכל נברא מתורה ומעשים טובים שקיים בעוה"ז, אבל באשר שיש כמה דברים שלא השלים כרצון השם יתברך, ע"כ ניכר בהשולחן שמבזבז כמה מינים הראוי להיות לפי ערך מעלת השולחן ההוא.

חפץ חיים בספרו "שם עולם"

אמת של אמונה

ידוע לשון הרמב"ם בריש הלכות יסודי התורה: יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון, והוא ממציא כל נמצא, וכל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם לא נמצאו אלא מאמתת המצאו. הרמב"ם מדבר כאן על האמונה במציאות ה', והוא אומר שאין זה רק יסוד היסודות, אלא גם 'עמוד החכמות', כלומר: אדם שאינו חי את המציאות הזו שהקב"ה הוא הממציא כל נמצא, חסרה לו חכמה, הוא טיפש! הקב"ה כביכול נשמת עולם, חוץ ממנו אין שום אמת. אדם שואל את עצמו האם אני נמצא באמת? התשובה היא: כן, אתה נמצא באמת, עד כמה שהוא יתברך רוצה שתמצא. כמה שהוא רוצה אותך, כך אתה נמצא, וכמה שאינו רוצה, אינך נמצא. לכל האנושות ישנה הערכה לאמת, אין לך אדם שאין לו הערכה לאמת. אך היות שחיים אנו בעולם של חושך ויש לנו הגדרות אחרות למושג אמת, יש צורך לתת לזה מילה מחודשת, והיא: 'אמת של אמונה'. אבל האמת של האמונה, זו האמת, והאמת שאינה של אמונה, היא שקר!

ספר "פניני רב שמשון" מאת רב פינקוס זצ"ל

שויתי ה' לנגדי תמיד

כלל הדברים צריך האיש הנלבב להתבונן תמיד, איך ה' הוא מלא כל העולם כבודו והוא עומד לפניו לעשות רצונו, והוא שכתוב "שויתי ה' לנגדי תמיד", והיינו כי התבוננתי תמיד שאנכי עומד לפני ה' לעשות רצונו, וענין עבודה זו היה באבותינו הקדושים, כמו שכתוב התהלך לפני והיה תמים, והיינו התבונן תמיד שאתה עומד לפני, וקיים אברהם אבינו בזה את דבר ה', כמו שכתוב "האלוקים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק וכו'".

חפץ חיים בספרו "שם עולם"

האמונה נדרשת כאשר אין תוצאות מיידיות

האדם צריך להגיע לשלב של אמונה מכיון שהוא לא רואה מיד תוצאות ממשיות למעשיו. זו גם הסיבה שאנשים נשברים באמצע ולא מאמינים. כמו אותו אדם שנכנס לחנות, מגיש למוכר את הכסף ומקבל את המצרכים, זו ודאי עיסקה טובה. אך מה יעשה אותו אדם אם המוכר יאמר לו שאת המצרכים הוא יקבל רק למחרת? כאן כבר יהסס, מי יודע מה יעשה המוכר ביתיים עם הכסף, כאן נדרש 'אימון'. דוגמת נוספת ממהלך החיים: אדם נכנס לבית חולים ורואה שם יהודי במצב קשה. הוא שוטח תפילתו לפני בורא עולם: רבש"ע, שלח רפואה שלימה לחולי עמך, ומיד שם לב שמצבו של החולה משתפר והוא מתחיל להבריא. יש לאותו אדם ממש הרגשה טובה: התפללתי ומיד נענית, נפלא! למחרת הוא נכנס שוב לבית חולים ורואה יהודי במצב קשה, הוא מוריד דמעות ומתפלל, אך הפעם הוא לא נענה, מצבו של החולה ממשיך להתדרדר. אותו אדם מרגיש שהוא זרק סתם מילים, הוא יודע שהוא הפקיד את המילים בידי של הקב"ה, אך היכן הם המילים? הרי החולה לא קם מחוליו!

לאחר מאורע כזו אותו אדם כבר מהסס האם להיכנס לבית החולים, או האם בכלל להתפלל על החולים. הרי אתמול הוא ראה שהמילים לא עזרו, הוא ראה שמילותיו הלכו ואינם. אולי עדיף במצב כזו לעשות דברים אחרים ולא סתם לומר מילים? אם אדם זה היה יודע שכל דבר צריך שלב של אמונה, אם הוא יודע שהמילים שהוא אמר מופקדות אצל הקב"ה, הכל היה נראה אחרת. הוא יודע שמהמילים האלו יגדל פעם משהו, אפילו מסתם מילים בלי כוונה, שהרי לא אומרים "כי אתה שומע תפילת כל לב" אלא "כי אתה שומע תפילת כל פה". כל מילה של יהודי היא יהלום המופקד אצל בורא עולם ויבוא יום ויצמחו ממנו פירות

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון, שערי האמונה"

מי גרם לצדיקים שיתבזבו שולחנם לעתיד לבוא? קטנות שהיתה בהם.

מ"ש חז"ל על הפסוק: 'מי בז ליום קטנות, מי גרם לצדיקים שיתבזבו שולחנן לעתיד לבא, קטנות האמונה שהיתה בהם שלא האמינו ב'. ולכאורה קרי להו צדיקים וקרי להו קטנות האמונה, אלא האמת כאשר דברנו, שידעים בבירור שהוא כן, ואם ישאלם אדם ישיבו שהוא כן, אבל לא נתפשט הדעת זו למעשה, ואפילו אם מקיימים למעשה, אין הקיום הזה בכל ימי חייהם וע"כ נתבזבו שולחנם. והוא מליצה נאה כמו העורך שולחן

אמונה שלמה

אמונה שלמה בד' משמעותה ביטחון וממילא רוגע ושמחה. מי שפגוע, מי שכועס, מי שעצוב, זה מורה על פגם באמונה. המאמין בד' בוטח בו ביטחון מלא, יש לו על מי להישען: על אבינו שבשמים, שהוא טוב ומיטיב, וכל מה שהוא עושה הכל לטובה. על כן המאמין תמיד הוא בשמחה. לא כולם מבינים שאמונה זה שמחה, ומי שחסר שמחה זו מורה על חסרון באמונה. אבל כך הדבר. מי שמאמין באמת באמונה שלמה לא יתכן שיהיה בכעס או בעצבות. יסוד זה מלמד אותנו המהר"ל בפרשת חטאם של משה ואהרן אשר בגלל חטא זה נענשו ולא זכו להיכנס לארץ ישראל. לאחר שמתה מרים, לא היה מים לעדה. אמר הקב"ה למשה: "קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו וכו'". ומשה אמר: "שמעו נא המורים וכו', ויך את הסלע במטה פעמים וכו'". יש אומרים שהחטא היה מה שכעס על ישראל ואמר "שמעו נא המורים", ויש אומרים שהחטא היה מה שהכה את הסלע. ואילו המהר"ל אומר ששני הדברים אחד הם. והוא מסביר שהחטא היה חוסר האמונה, כי אמונה היא שמי שבוטח בו יתברך יש בו רק שמחה. זה עניינה של האמונה, שמאמין בד' ובוטח בו, ועם הבטחון מגיעה השמחה. אבל אם יש כעס אין כאן אמונה, ומה שהכו פעמיים מראה על מיעוט האמונה וביטחון בד', ולכן משה כעס.

זה מה שאמר ד' "יען לא האמתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם". "יען לא האמתם בי". החטא הוא חוסר האמונה, וזה התבטא בכעס, בעצבנות. אילו בטחו בד' והיו מדברים אל הסלע והסלע היה מקבל הדבור ומוציא מים, זה היה מביא את ישראל לאמונה שלמה, שאם הסלע הדומם עושה רצון ד' מרצונו שלא בהכרח, על אחת כמה וכמה שבני ישראל צריכים להמשך אחר דבר ד' ולעבדו בשמחה, ובזה היו ישראל קונים אמונה שלמה.

דבר זה גרם שמשה ואהרן לא נכנסו לארץ ישראל. חכמים אומרים במקום אחר שאילו משה היה נכנס לארץ ישראל והיה בונה את בית המקדש הוא לא היה נחרב. הוי אומר, אילו משה היה נכנס לארץ ישראל היתה זו גאולה שלמה כמו הגאולה העתידה בימי המשיח שאנו מצפים לבואו במהרה, ורק מחמת חטא זה נתעכבה כניסתו של משה לארץ ונתעכבה הגאולה השלמה אלפי שנים. הוי אומר שענין הגאולה העתידה, שישאל יגיעו לאמונה שלמה, לביטחון שלם ולשמחה שלמה. אמונה, ביטחון ושמחה, זו האמונה השלמה העתידה.

המלקט

הלכה: שתיית מים לאחר קבלת שבת
אדם שקיבל על עצמו שבת מוקדם, לאחר פלג המנחה והתפלל, האם יכול לשתות מים לפני השקיעה?
במשנה ברורה (סימן רע"א ס"ד סק"א) מבואר שברגע שקיבל על עצמו שבת, שוב אינו יכול לאכול ולשתות, אף שעדיין לא שקעה החמה, כיון דחייב הקידוש חל עליו מיד כשקיבל שבת. אמנם, אם רוצה, יכול לקבל שבת מבעוד יום, לקדש ולאכול ולהתפלל ערבית אח"כ בלילה, בתנאי שיהיה חצי שעה קודם זמן ערבית, כמבואר בשו"ע (ס' רל"ה ס"ב): אסור להתחיל לאכול פת חצי שעה סמוך לזמן קריאת שמע של ערבית.

פתגם: כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, כי לשניהם לא יועילו כלום.
ספר שמחלה

חקירה: שומר חנינם מתנה להיות כשואל
נעשה כשואל ממש, או רק התחייבות ממון לשלם אם יאנס (שיעורי ר' שמואל ב"מ ח"א עמוד שכ)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: ענין של גיל: זקן טרחן נטפל לעילוי מעיר והקניטו בדברים: אתה הוא שאומרים עליך, עילוי מופלג אתה? גם כן עילוי, גאון פלוני, למשל, הוא עילוי אמיתי. כשהוא נהיה בגילך כבר למד בשיבה גדולה, בין גדולי הלומדים. השיב לו הנער העילוי: ואילו בגילך שלך כבר למד אותו גאון בשיבה של מעלה.
ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף מא)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליהה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'ולייט אסתר. אמיל חיים בן עזיזה. ראובן בן חנינה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים.

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr